

HISTORIA SZKOŁY

Historia budynków szkolnych

Ulica Adama Mickiewicza 10

Historycznie Legnica przez wieki rozbudowywała się w obrębie murów miejskich. Nowe funkcje miasta spowodowały rozbudowę za murami. Pierwsze regularne plany zagospodarowania całego terenu miasta powstały w 1872 roku, choć zostały opracowane wcześniej. Plan z 1872 roku obowiązywał do 1911 roku. Był to pierwszy plan wyznaczający strefy zabudowy. Na północy miasta miał powstawać przemysł, na wschodzie osiedla urzędnicze i robotnicze, na południu i zachodzie osiedla luksusowe. Obszar ten znajdował się w okolicach obecnej ulicy Mickiewicza. Powstały tu cztery szerokie ulice, obecnie: Waleriana Łukasińskiego, Dezyderego Chłapowskiego, Adama Mickiewicza i Franklina D. Roosevelta z okazałymi kamienicami okolonymi ogródkami i gustownymi willami.

2 lipca 1875 roku przy dzisiejszej ulicy Adama Mickiewicza otwarto zakład kąpielowy. Dla potrzeb kąpieliska wykorzystano wodę z Młynówki. W latach 1883-1887 dom ten należał do Augusta Feuera, który był właścicielem zakładu. Na parterze znajdowała się łaźnia miejska. Po 1905 roku zakład kąpielowy można było całkiem słusznie nazwać sanatorium, gdyż wprowadzono pełen zestaw zabiegów sanatoryjno-medycznych. Na parterze oprócz łaźni mieściła się restauracja, zakład fryzjerski, a później nawet sklep z artykułami kolonialnymi. W okresie I wojny światowej sanatorium utraciło swą podstawową funkcję, zamieniając się na kamienicę czynszową. W latach 1926 - 1936 Wilhelmsbad - sanatorium i Wilhelmsbadgaragen - garaże były własnością spółki, ale właścicielem garaży został Kurt Lauschke. Od 1926 do 1939 roku mieszkania od I do III piętra wynajmowali różni ludzie. Można było spotkać dzierżawców restauracji, inżyniera, mistrza fryzjerskiego, starszego sekretarza rejencji legnickiej, wdowę po sekretarzu sądowym, kupców legnickich, właścicieli ziemskich, niższych urzędników państwowych, lekarza, tokarza i robotnika - przekrój społeczeństwa legnickiego. W oficynie mieściła się szkoła jazdy i warsztat naprawy samochodów Alberta Franke. Ponadto było tam kilka mieszkań do wynajęcia.

Okres wojenny i powojenny nie uszkodził budynku, toteż w 1952 roku znalazło w nim siedzibę Technikum Samochodowe, które do roku 1956 podlegało Ministerstwu Transportu Drogowego i Lotnictwa. Patronem szkoły został Wilhelm Pieck. Pierwsze prowizoryczne warsztaty samochodowe zorganizowano w garażach, a w roku 1954 przeniesiono do budynków przy ulicy Głogowskiej. Internat szkolny początkowo umieszczono na IV piętrze budynku. W 1957 roku internat przeniesiono do kamienicy przy ulicy Waryńskiego 7 (obecnie Jana Pawła II), gdzie funkcjonował do 1995 roku. Przez lata Szkoła się rozrosła, a budynek coraz bardziej się dekapitalizował. Przybyło oddziałów i specjalizacji, a nie przybywało miejsca do nauki. Dawne Technikum Samochodowe stało się Zespołem Szkół Samochodowych, a po roku 1989 usunięto patrona z nazwy Szkoły. Kiedy budynek stał się niebezpieczny dla zdrowia i życia uczniów decyzją władz przeniesiono siedzibę Szkołę do koszar po Armii Czerwonej przy ulicy Słubickiej.

Ulica Słubicka 7

Po 1926 roku największy rozwój miasta nastąpił w części północnej, gdzie między innymi zabudowano tereny między obecnymi ulicami Głogowską, a Słubicką. Przy Frankfurterstrasse (obecnie Słubicka) zbudowano koszary dla 18 pułku artylerii. W głębi koszar mieściły się pomieszczenia dla koni. Koszary te uchodziły za najbardziej nowoczesne w Legnicy.

Po roku 1945 przeszły w posiadanie armii radzieckiej i do roku 1991 mieściły się tam także koszary wojskowe. Rok później niektóre budynki zostały oddane Zespołowi Szkół Samochodowych w Legnicy.

W dniu 1 września 1997 roku Zespół Szkół Samochodowych w Legnicy rozpoczął kolejny rok szkolny w nowym miejscu.

Obecnie w skład Zespołu Szkół Samochodowych wchodzi: Technikum Samochodowe oraz Branżowa Szkoła I - stopnia nr 2.

